

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΣΧΟΣ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗΣ

Οι λαϊκιστές και τα ΜΜΕ

Θα συμφωνήσουμε ότι όλοι οι λαϊκιστές έχουν την ίδια μούρη, αλλά είναι εκπληκτικό πόσο μοιάζει η διακυβέρνηση του Ντόναλντ Τραμπ με τη δική μας των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Παρουσιάζουν την ίδια απλοϊκότητα στην προσέγγιση σύνθετων φαινομένων, δείχνουν την ίδια περιφρόνηση προς την αλήθεια, έχουν τις ίδιες εμμονές, φτιάχνουν τους ίδιους εχθρούς, έχουν ακόμη και την ίδια φρασεολογία. Αγαπημένος στόχος και των δύο τα ανεξάρτητα ΜΜΕ, αυτά που ο Ντόναλντ Τραμπ βρίζει ως «mainstream» και οι δικοί μας «συστημικά» ή αλλιώς ο πρώτος τα αποκαλεί «άτιμα» (dishonest) και οι δικοί μας «βοθροκάναλα».

Να θυμηθούμε ότι προ ενός έτους ο κ. Χριστόφορος Βερναρδάκης έκανε στη Βουλή μία δήλωση που θα τη ζήλευε και ο Γεώργιος Γεωργιάδης: «Εγώ θεωρώ και εξακολουθώ να πιστεύω, για να μην έχετε καμία αμ-

φοβήτηση επ' αυτού, ότι η βασική παθογένεια της δημοκρατίας στην Ελλάδα –και όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στην Αμερική και στην Ευρώπη και όπου αλλού θέλετε– είναι η αυτονομία συγκεκριμένων πολιτικοοικονομικών κύκλων διαμέσου των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, τα οποία δεν είναι δημοκρατικά, αλλά κάνουν κατάχρηση του δημόσιου χαρακτήρα της πληροφόρησης και της ενημέρωσης και προφανώς χρειάζεται ρύθμιση. Το τι ρύθμιση χρειάζεται είναι ένα άλλο θέμα, αλλά κατά τη γνώμη μου, αυτή είναι η βασική αφετηρία» (16.2.2016).

Το ίδιο πρόβλημα έχει και ο Ντόναλντ Τραμπ• με καθυστέρηση –πρέπει να το πιστώσουμε στους δικούς μας αυτό– ενός έτους. «Δυστυχώς, μεγάλο μέρος των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στην Ουάσιγκτον, αλλά και στη Νέα Υόρκη και ειδικά στο Λος Άντζελες, δεν υπηρετούν τον λαό, αλλά τα ειδικά

συμφέροντα εκείνων που κερδοσκοπούν από ένα πολύ, πολύ φανερά, διαλυμένο σύστημα. Ο Τύπος έχει γίνει τόσο άτιμος, που αν δεν τον καταγγείλουμε κάνουμε τεράστιο κακό στον αμερικανικό λαό. Τεράστιο κακό. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό, να βρούμε τι συμβαίνει, γιατί ειλικρινά ο Τύπος είναι εκτός ελέγχου» (συνέντευξη Τύπου 20.2.2017).

Βεβαίως υπάρχουν και σημαντικές διαφορές. Στο αμερικανικό πολιτικό σύστημα, η Δικαιοσύνη είναι ανεξάρτητη και με σταθερούς κανόνες. Οι δημοσιογράφοι προστατεύονται απόλυτα από την πρώτη τροπολογία του συντάγματος, που λέει ότι «το Κογκρέσο δεν πρέπει να κάνει νόμο που να περιορίζει την ελευθερία του Τύπου». Ετσι, κάθε πρόεδρος μπορεί να αλυχτά ότι ο Τύπος μεταφέρει ψευδείς πληροφορίες, την ώρα ο ίδιος μιλάει για τρομοκρατικές επιθέσεις στη Σουδία, αλλά δεν

συλλαμβάνονται δημοσιογράφοι με τη διαδικασία του αυτοφώρου μετά μηνύσεις υπουργών.

Το θέμα είναι ότι η «αυτονομία του Τύπου» που φοβούνται οι υπερατλαντικοί λαϊκιστές και οι ημέτεροι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ είναι ζητούμενο σε μια Δημοκρατία και όχι κίνδυνος. Ακόμη κι αν δεχθούμε ότι όλες οι εφημερίδες εξυπηρετούν συμφέροντα, αποκλείεται να υπηρετούν όλες μαζί τα ίδια συμφέροντα, σε αντίθεση με ό,τι γίνεται στις δικτατορίες, όπου όλα τα ΜΜΕ υπηρετούν τους «πατερούληδες»• φασίστες ή σταλινικούς. Είναι προτιμότερο, λοιπόν, μια χώρα να έχει πολλές ανεξάρτητες από το κράτος εφημερίδες που μπορεί να εξυπηρετούν συμφέροντα παρά να μην έχει καθόλου ανεξάρτητο Τύπο. Αυτό εξυπηρετεί το συμφέρον μόνο ελαχίστων που κατέχουν το γκουβέρνο και θέλουν να το διαχειρίζονται ανεξέλεγκτα.

ΑΥΓΗ

Περί μέτρων και σταθμών

Η Καθαρά Δευτέρα αποτελεί την πρώτη ημέρα της Σαρακοστής και φέτος σχεδόν συμπίπτει με την επανεμφάνιση των εκπροσώπων των θεσμών στην Αθήνα για την ολοκλήρωση της δεύτερης αξιολόγησης με βάση το πολιτικό πλαίσιο που τέθηκε στο Eurogroup της περασμένης Δευτέρας.

Κατά κάποιον τρόπο μια ημέρα μετά την Καθαρά Δευτέρα εισερχόμαστε στη Σαρακοστή της αξιολόγησης, η οποία πάνω - κάτω θα διαρκέσει όσο και η πραγματική. Σύμφωνα με τον στόχο όλων των πλευρών, Ελλάδας και δανειστών, η αξιολόγηση θα πρέπει να ολοκληρωθεί στο Eurogroup της 20ής Μαρτίου, ώστε τον Απρίλιο, λίγο πριν ή λίγο μετά το Πάσχα, η ΕΚΤ να δεχτεί την Ελλάδα στο λεγόμενο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης, το οποίο θα προσφέρει κάποιες ανάσες ρευστότητας, αλλά πρωτίστως θα καταστήσει την Ελλάδα μια «κανονική ευρωπαϊκή χώρα». Αν δεχτούμε τις επίσημες διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης και των δανειστών, κλείνοντας τα αυτιά στις καταστροφολογικές σειρήνες, βασική αρχή των «μεταρρυθμίσεων» που θα προωθηθούν σε ασφαλιστικό, φορολογικό και εργασιακά είναι το δημοσιονομικά ουδέτερο αποτέλεσμα: το άθροισμα μέτρων και αντισταθμισμάτων να είναι μηδέν. Ορισμένοι δε από την πλευρά των δανειστών, κυρίως Ευρωπαίοι αξιωματούχοι, εκφράζονται τώρα και με ορολογία ΣΥΡΙΖΑ κάνοντας λόγο για παρεμβάσεις με «κοινωνικό πρόσημο» και «προσανατολισμό».

Όμως, ας μην γελιόμαστε. Όπως είπε και ο Ευ. Τσακαλώτος την Πέμπτη στη Βουλή, «καθαρό», δηλαδή μηδενικό, θα είναι το αποτέλεσμα - άθροισμα των μέτρων, αλλά είναι βέβαιο ότι με αυτά «κάποιοι θα κερδίσουν και κάποιοι θα χάσουν». Και το μεγάλο ερώτημα βεβαίως είναι ποιοι είναι οι πρώτοι και ποιοι οι δεύτεροι. Για ένα αριστερό κόμμα, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, και πρωτίστως για τα κοινωνικά στρώματα που έχουν σηκώσει το μεγαλύτερο βάρος της πολύχρονης οικονομικής κρίσης, έχει αξία το δημοσιονομικά ουδέτερο πακέτο μέτρων να μην είναι και ταξικά ουδέτερο. Με την ορολογία των προηγούμενων χρόνων, να είναι ταξικά «μεροληπτικό» και με την παλαιότερη ορολογία να «αναδιανέμει τα βάρη» προς όφελος των πολλών και των αδυνάμων. Για να μιλήσουμε ειδικότερα παίρνοντας ως παράδειγμα το αφορολόγητο, αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να βρεθούν «αντισταθμιστικά» μέτρα τα οποία πραγματικά τουλάχιστον θα εξουδετερώνουν τις προφανείς απώλειες που θα επιφέρει η όποια μείωσή του σε εισοδήματα της τάξεως των 8.000 - 10.000 ευρώ, δηλαδή σε νοικοκυριά που βρίσκονται στα όρια της φτώχειας.

Προφανές μάλλον είναι και το ότι σ' αυτά ή και σε κατώτερα εισοδηματικά επίπεδα βρίσκονται, πέραν των πραγματικά φτωχών, και πολλοί άλλοι, που επιδίδονται στο εθνικό σπορ της φοροδιαφυγής. Γι' αυτούς τυχόν αντισταθμιστικά δεν θα ήταν απλώς περιττά, αλλά θα λειτουργούσαν και σαν έπαινος.

Όσο δύσκολο κι αν είναι να διαχωριστούν οι αμνοί από τα ερίφια, για ένα κόμμα της Αριστεράς πραγματικά θα αξίζει τον κόπο.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΝΟΡΑ ΡΑΛΛΗ

Οκτώ νομά, ένα δεμά

Δεν είναι δυο, δεν είναι τρεις και σίγουρα δεν είναι χίλιοι δεκατρείς. Και δεν ήταν ποτέ. Ίσως τον Μεσαίωνα, με τους φεουδάρχες και τους ιππότες της ελεεινής τραπεζής, αλλά μέχρι εκεί. Από τότε μέχρι σήμερα, μας έμεινε η δουλοπαροικία (την ονομάζουμε εργασιακές σχέσεις), κάτι μυσταγία στο χωριό (τα λέμε πανωπρόικια) και φυσικά η νοοτροπία, ένθεν κακειθεν (βασικά την ονομάζουμε «Δημόσιο» - με την έννοια της νοοτροπίας και εκτός Δημοσίου φορέα, εντός, όμως, του δημόσιου χώρου δράσης και αντίδρασης).

Και μαζί με τα παραπάνω, μας έμειναν και οι λίγοι κι εκλεκτοί. Που φυσικά, δεν είναι τρεις, δεν είναι χίλιοι δεκατρείς. Οκτώ. Τόσοι είναι. Χωράνε σε μια σειρά: ένας, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε, έξι, επτά, οκτώ. Τέλος. Αυτοί. Μήτε ένας παραπάνω. Μέχρι και σε γκαρσονιέρα χαμπλοουνταξίου χωράνε να τους τραπεζώσει.

Οκτώ άνθρωποι κατέχουν σήμερα τον ίδιο πλούτο με το πιο φτωχό μισό του παγκόσμιου πληθυσμού. Κατανοώ ότι χρειάζεται λίγος χρόνος και μια κάποια παύση για να το συνειδητοποιήσει κανείς, ωστόσο θα συνεχίσω και όσοι ψυχραιμοί προσέλθετε. Περίπου 7,4 δισ. άνθρωποι ζούμε σε αυτή τη γη και την (κατα-)πατούμε. Από αυτούς, 800 εκατομμύρια (σχεδόν ένας στους εννιά - δεν έχουν φτάσει στους οκτώ ακόμη!) είναι υποσιτισμένοι ή απλά νηστικοί.

Εναν από αυτούς τον ξέρω. Είναι η γυναίκα γνωστού από την Γκάννα, η οποία πέθανε προχθές από την πείνα. Μην σας πιάνουν οι μελοδραματισμοί. Ενα στομάχι λιγότερο. Ετσι μετριέται. Φυσικά, η αντιστοιχία δεν είναι αναλογική. Ενα πιάτο λιγότερο δεν

αντιστοιχεί σε ένα περισσότερο, αλλά σε 1.000 τουλάχιστον. Και μάλιστα χρυσά, με λογιά λογιά μεζέδες. Με ανάγλυφα καντηλέρια, βαριά τακούνια και ακόμη πιο βαρυσήμαντες δηλώσεις. Πολύ απλά, καλώς ήρθατε στο 2017!

Από αυτά τα 800 εκατομμύρια, όταν ξημερώσει ο θεός τη μέρα, οι ενήλικες θα ξυπνήσουν χωρίς να ξέρουν πότε θα φάνε ξανά, αν θα βρουν δουλειά, πώς θα πληρώσουν τον γιατρό, αν θα έχουν να ταΐσουν τ' ανήλικα παιδιά τους (αυτά αν αρρωστήσουν, διαγράφονται απευθείας). Ακούγομαι υπερβολική;

Ακούστε τώρα το καλύτερο: Την ίδια στιγμή, οι οκτώ προαναφερθέντες εκλεκτοί άνδρες (είναι όλοι άνδρες) «θα ξυπνήσουν έχοντας κοιμηθεί λίγο καλύτερα και με τον πλούτο τους να έχει αυξηθεί κατά αμέτρητα εκατομμύρια την ώρα που κοιμόντουσαν». Δεν τα λέω εγώ. Ο πρόεδρος της Oxfam, Μαρκ Γκόλντρινγκ, τα είπε προ μηνός στην «Γκάρντιαν».

«Οι οκτώ αυτοί άνθρωποι δεν είναι η αιτία της φτώχειας στην οποία ζουν τόσα εκατομμύρια» συνεχίζει ο Γκόλντρινγκ. «Είναι όμως οι ισχυρότεροι εκπρόσωποι ενός οικονομικού συστήματος όπου ο πλούτος γεννά περισσότερο πλούτο. Ενός συστήματος όπου ο πλούτος σημαίνει δύναμη και επιρροή, η οποία με τη σειρά της οδηγεί σε νόμους και πρακτικές που βοηθούν τους πλούσιους να γίνουν πλουσιότεροι».

«Η ανισότητα έχει πράγματι αναδειχθεί σε κορυφαίο θέμα τα τελευταία χρόνια». Δεν το είπε η Oxfam. Το ΔΝΤ το είπε. Αλλά τα χείλη...